

forlade den Formodning om en forandret Stilling til selve Reisspørgsmaalet, som jeg efter det Foreslagende maatte gaa ud fra i mit første Foredrag, saa er det, der faktisk nu ligger imellem os, den fjerde Del af Forespørgslen. Derom siger nu den høitærede Minister, at vi ikke behøve at frygte for Rybsterne, thi de ville ikke tillade os at fiske ved de tydste Kyster, og at det forholder sig paa samme Maade med Engländerne. Men jeg siger, at selv om disse to Lande tillode os at fiske hos dem, fik vi dog ikke Ekvivalent for vor Indrømmelse af lignende Ret til dem. Det er min Opfattelse, at vi efter Forholdene hertilands stode os ubetinget bedst ved, at vi beholdt vor Ret, og at vi ikke forlangte at krænke Andrés, at vi beholdt vore 200 Kvadratkilometer Eøterritorium for os selv, det vil sige for vore nuværende og fremtidige Fiskere. Paa det Grundlag ville vi, hvis vi rattede vore Fiskere en hjælpende Haand og opmuntre dem paa forskellige Maader, kunne udvikle en Næringskilde af overordenlig stor Betydning for vort Land. Fortrykkes dette Forhold, gjøres disse 200 Kvadratkilometer Nationaleiendom internationale, da have vi først en Ulykke over vort Land. Det er dette, som den høitærede Minister i Pragis i sidste Sommer har været i Begreb med at gjøre, og det er det, jeg tror, at Thinget ikke maa lade gaa forbi uden at udtale sig derimod. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Nimblestad) havde en meget væsentlig Opgave idag. Thi han skulde efter Sædvane forsvare Regjeringen, men han kunde dog ikke undlade at gjøre Forespørgeren visse Indrømmelser. Jeg lader det ærede Medlems Foredrag som Helhed staa for hans egen Regning og skal ikke forringe dets Indryk paa Noget. Jeg skal ikke oppubse det, og jeg skal heller ikke søge at svække det. Kun skal jeg gjøre opmærksom paa den Kuriositet, at det ærede Medlem mente, at et Medlem af det danske Folkething ved en Paapegen af den ved Administrationens Fremgangsmaade skabte faktiske Tilstand for Fiskeriet i Danmark har givet Bismarck og Gladstone Anvisning til at bestemme deres Stilling med Hensyn til de danske Fiskeriforhold, men at derimod Ministeriets egne Bestemmelser, hvorved de faktiske Forhold ere fremkaldte, ikke have været et Fingerpeg for disse Regjeringschefer. Denne Kuriositet har jeg ikke villet undlade at fremhæve. Dagsordenen sølte det ærede Medlem sig ubehøgelig berørt af, inden han kjendte den. Jeg har antydet, at jeg tænkte mig en saadan Afslutning af Sagen, fordi jeg derved vilde formaa ærede Medlemmer til at følge denne Debat med lidt større Interesse, end Forespørgsler i Reglen kunne glæde sig ved, og det gjorde jeg paa Grund af den Betydning, jeg tillægger Sagen. Jeg skal nu efter disse Bemærkninger tillade mig at foreslaa følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen. Jeg veed ikke, om den

ærede Formand vil tillade mig at oplæse Forslaget, inden jeg overrækker det til ham? Det lyder saaledes: „I det Folkethinget forventer, at Regjeringen i Fremtiden med alle til dens Raadighed staaende Midler vil værne om den danske Fiskere tilkommende Eneret udenfor Drefund til at drive Fiskeri paa dansk Eøterritorium, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Jeg overrækker den ærede Formand dette Forslag til en Dagsorden, idet jeg haaber, at jeg maa vedblive at have Ordet til nærmere Begyndelse af mit Forslag med Hensyn til denne Dagsorden. I det jeg altsaa fortsætter, skal jeg bemærke, at om selve Forudsætningen ere vi Alle enige, nemlig at danske Fiskere have denne Eneret. Naar jeg udtrykkelig fremhæver „udenfor Drefund“, sfter det af Hensyn til de faktisk udviklede Forhold i Drefund, dette regnet fra Amaer op forbi Helsingør, men ikke Kjøge Bugt, Stevns Bugt osv. da det er Dele af Østervæn. I Drefund — forstaaet i denne snevne Betydning af Ordet — have Forholdene faktisk udviklet sig saaledes, at man kan hørse fra den vore Fiskere der tilkommende Eneret. Iøvrigt hvieler Dagsordenen paa den Forudsætning, som almindelig er erkjendt af Alle her. Men naar den er erkjendt af Alle her, er Spørgsmaalet med Hensyn til denne Dagsorden kun dette: Vil man have dansk Lov overholdt for danske Borgere, eller vil man overlade Overholdelsen deraf til et vilkaarligt Etkøn af Administrationen til Stade for danske Borgere? Dette Forhold er overmaade let at overse. Vi behøve efter min Opfattelse ikke lang Betænkningstid til at danne os en Mening om, hvorvidt anerkjendt dansk Lov skal overholdes eller ei. Naar det ærede Medlem fra Næstved (Leth) ikke vidste, om han kunde stemme for Dagsordenen eller ikke, er det selvfølgelig, da han ikke kjendte den. Men jeg skal, da han er Medlem af Fiskerudvalget, dog udtale, at det er en Selvfølge, at denne Dagsorden hvieler paa, og at dens eventuelle Bestaaelse gaar ud fra den nu bestaaende Retstilstand. Skulde man i Genhold til Overveielser i Fiskerudvalget og Indstillinger deraf ved en ny Fiskerilov komme til en Forandring af de Forhold, som nu bestaa, da er selvfølgelig Dagsordenens Indhold og Folkethingets Mening bleven modificeret ved en senere Folkethingsbeslutning, saa den af mig foreslaede Dagsorden kan aldrig komme til at krydse Fiskerudvalgets frie Overveielse af Spørgsmaalet om Eøterritoriet og dets Hævdelse. Jeg tror, at Forholdet maa være saaledes forklaret efter den nu foreliggende Diskussion, at denne Dagsorden maa være overmaade let at forlige sig med, naar man erkjender Grundlaget for Dagsordenen, nemlig hvad der er Ret her i Landet, og det er blevet erkjendt af Alle under denne Forespørgsel. Spørgsmaalet er da kun, om vi skulle sige B ovenpaa vort A, om vi skulle sige, at den danske Lov skal